

Olga Jeníková

Osmdesátí šesti letá vyjímečná žena, třebaže se sama za vyjímečnou nepovažuje. Celá doba, ve které žila a žije, byla a je vyjímečná. Láskou a úctou naplnila její těžký život velká rodina. Má vzácnou duši a je radostí a darem se s ní setkávat. Jak vznešená a dojemná krása spočívá v prostotě.

Dětství nejsvětější úsek mého života

Mí předkové přišli do Čech v 18. století z německých zemí jako nájemní vojáci, žoldnéři, čili junkeři. Mé dívčí jméno bylo Junger. Usadili se na nejúrodnějším pruhu české země – Polabí. Protože byli pracovití, poctiví a prozíraví, brzy vlastnili rozsáhlé pozemky a lesy, které se dědily z generace na generaci. V páté generaci byl dědicem již velkého majetku můj dědeček a po něm, můj otec.

Na své dětství si vzpomínám jako na nejsvětější úsek mého života. Měla jsem ještě tři starší bratry. Náš dům byl nádherný, veliký, moderně zařízený, obložený teplým hnědým dřevem s krásnou zahradou. Velké hospodářství a hodně zvířat skýtalo nám dětem nekonečné radosti a dobrodružství. Rodiče byli na nás velice přísní, museli jsme velmi brzy vstávat a pomáhat na statku.

Byli jsme vychováni v lásce k přírodě a zvířatům, v úctě k lidské práci, k poctivosti a zodpovědnosti. Nejkrásnější vzpomínky mám na „hudební matiné“ která se u nás pravidelně pořádala a kdy k nám přijíždělo mnoho hostů z Prahy. Maminka hrála výborně na klavír, jeden z mých bratrů na housle a tatínek byl mecenáš umění. Základní školu jsem vychodila se samými jedničkami.

Byla jsem zvědavá a nadaná, a tak mě rodiče poslali do Švýcarska do lycea, abych se naučila německy a francouzsky. Jak bylo tehdy zvykem, úkolem dívky a ženy bylo připravit se na roli dobré matky a hospodyně a dobře se vdát. Začala 2. světová válka. Rodiče mě chtěli poslat do bezpečí.

Život po válce

Po válce se dostali v naší zemi k moci komunisté a pro mne, moji rodinu, všechny naše příbuzné a přátele nastala nejtemnější doba. Museli jsme opustit dům i místo, kde jsem vyrůstala. Bylo nám dovoleno vzít si pouze peřiny a to nejnnutnější. Na žebříňáku jsme museli opustit kraj. Tím více to bolelo, že nás soudili lidé, kterým jsme dávali živobytí, práci a ke kterým jsme se vždy chovali velmi dobře.

Protože byl otec moderní a osvícený člověk, stal se starostou vesnice. Byl jedním z prvních inženýrů-agronomů u nás. Nová vláda lidu se obávala, aby neovlivňoval lidi. Vystěhovali nás daleko od rodného kraje do hlubokých lesů, aby za námi nikdo nemohl a ani nesměl zavítat. Nejvíce trpěl můj otec. Často tajně v noci ujížděl do „své“ vesnice, protože nemohl steskem vydržet. Začátky byly těžké, ale protože jsme byli zvyklí neustupovat před těžkostmi, pomalu jsme si zvykli a přizpůsobili se.

Pro můj původ, nebylo v zájmu republiky, abych dostala vzdělání. Na žádné škole jsem nemohla studovat. Brzy jsem se provdala za architekta Jeníka a přestěhovali jsme se do

Prahy. Narodily se nám tři děti. Byla jsem šťastná, ale ukázalo se, že moje štěstí nemělo trvat dlouho. Můj muž vlastnil po rodičích malou továrnu na zařízení do koupelen. Továrna byla zkonfiskována a manžel odsouzen na 10 let do vězení. Proces byl vykonstruován. Za vinu se mu kladlo, že poskytl úkryt americkému špionu. Zůstala jsem se třemi dětmi a starou maminkou úplně sama a bez prostředků. Přestěhovali jsme se mimo Prahu. Koupila jsem si pletací stroj a naučila se plést svetry, abych nám opatřila alespoň ty nejnnutnější finance k přežití. Hodně nám pomáhala rodina a přátelé. Byla to zlá doba.

Manžel se vrátil po osmi letech a o době strávené ve vězení nikdy nemluvil. Na naše otázky vždycky pouze odpověděl: „ Já vám nesmím nic říct, a stejně byste mi nevěřili.“ Brzy po návratu z vězení na následky těžkých vězeňských podmínek zemřel.

Životní zkušenost

V mém životě se potvrdilo, že více než vzdělání, více než majetek, je důležitá mravní a morální výchova z rodiny. Člověk nesmí být fascinován utrpením a nikdy nesmí ztratit smysl pro dobré a krásné věci života. Ale život má také svou tíži a je vždy velká odvaha přijmout celou skutečnost. Mně v těžkých chvílích vždy pomohla moje víra v Boha, ve které jsem byla vychována. To znamená neuhýbat před tíživou stránkou života, před jeho temnými záhadami, bolestmi, smutky a stíny. Je třeba vzít na sebe i to, co je v životě těžké, přijmout to a neutíkat před tím. Kdybych neměla víru, mohla mě tíže života zlomit, přivést k zatrpklosti či cynismu. Nic takového se nestalo. Naopak. Každý den ráno se těším a děkuji za nový den. Prožívám teď velice šťastné údobí života. Netrápí mě nemoci, příkládám to správnému nastartování v dětství, zdravému jídlu a práci na čerstvém vzduchu.

Život po sametové revoluci

Po „sametové revoluci“ v roce 1989 nám byl zkonfiskovaný majetek částečně vrácen, ale v hrozném stavu. Všechno bylo zničeno. Bylo nám jasné, že musíme začít od začátku, vše opravit a zachránit. Naše rozhodnutí vyžadovalo notnou dávku odvahy, práce a peněz. Dnes na statku hospodaří jeden z mých vnuků a vede si velice dobře. Jsem šťastná, že naše rodinná tradice nezanikla.

Mé stáří

Dnes mám kolem sebe mnoho vnoučat, kterým se plně věnuji. Učím je anglicky a francouzsky a snažím se jim předat lásku k životu a úctu ke všemu stvoření. Společensky se nezapojuji, mám kolem sebe široký okruh přátel, se kterými se pravidelně stýkám. Teď doháním ve vzdělání to, co mi umožněno nebylo. Absolvovala jsem v Praze Univerzitu třetího věku, navštěvuji všechny možné přednášky, hlavně o výtvarném umění a filozofii. Naučila jsem se též ovládat Internet, abych mohla být ve spojení se svými vnoučaty, která se rozutekla do celého světa. Pokud mi mé tělo dovolí, ráda cvičím a chodím na turistické výlety.

A nakonec

Naděje, víra a láska, tento „třípramenný provázek, je to jediné, čeho se můžeme zachytit, abychom nepodlehli závratí, když nám život ukáže něco, co zahlédl Boží služebník Jób. Bůh je to, co bývá skryto hlouběji, než si dokážeme myslet...